Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	efter Ludvig Tieck ; ved Johan Krag.
Titel | Title:	Den troe Eckart
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : trykt hos P. D. Kiøpping, 1816
Fysiske størrelse | Physical extent:	45 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

L. Tiecks

Den trve Eckart

57.-508.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020838818

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den troe Eckart,

efter

Ludvig Tieck.

ved

Johan Krag.

Kjøbenhavn. 1816.

Trykt hos P. D. Kiøpping.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Vildt havde Sværdet hærget;
Hertugen af Burgund
Sig haardeligen værged,
Han stod allene kun.

Han sagde: Fienden seirer,
Mit Mod har mig forladt,
Her faldt de Venner feire,
De Svende flygted brat.

Jeg kan mig ikke røre,
Ei Sværd jeg løfte kan,
O vilde Gud hid føre
Eckart, den brave Mand!

Han ellers i hvert Slag
Jo kjæmped ved min Side,
Desværre han i Dag
Dog hjemmme monne blive.

Der komme Fiender nye,
Jeg fanges under Øe,
Som Træl jeg ei vil flye,
Derfore vil jeg døe.

Saa klagede Burgund,
Sit Sværd vil falde i,
Da kom i samme Stund
Ham Eckart at befrie.

Hvor Fjender talrigst vare,
Der Kiæmpen væbnet reed,
Fulgt af en tapper Skare,
Hans Søn var ogsaa med.

Burgund Skjoldmærket kjender,
Og takker høit sin Gud.
Paa Flugt sig Fienden vender,
Hans Lykkes Tid randt ud.

Ved Eckarts Troe og Mod
Blev vunden Seier skjøn,
Dog svømmed i sit Blod
Hans elskte unge Søn.

Da Fienden borte var,
Lød saa Hertugens Ord:
"Dig Lykken kronet har,
"Dog gyser jeg derfor.

"Dit Mod jeg skylder Alt,
"Og at jeg er i Live;
"O, men din Henrik faldt,
"Ham kan jeg ei giengive!

Sig Eckart mon nedbøie,
Tog Sønnen i sin Arm;
Fra Heltens vaade Øie
Nedtrilled Taaren varm.

"Saa faae blev dine Dage,
"Og neppe var Du Mand.
"Dog vil jeg ikke klage,
"Jeg seer Dig gjerne an.

"At vi af Faren løste
"Dig, Fyrste! er min Løn,
"Derfor jeg mig vil trøste,
"Jeg skiænker Dig min Søn.

Af Hertugs Øie lister
Sig Taaren frem, saa heed;
Hans ædle Hierte brister
Ved saadan Kjerlighed.

Han faldt til Eckarts Bryst,
Lydt grædende han siger:
"I Sorrig og i Lyst
"Dig, Helt! jeg aldrig sviger.

"Da Alt mon fra mig vige,
"Blev ene trofast Du;
"Jeg holde derfor lige
"Dig vil som Broder nu.

Du skal i Landet blive
Saa æret, som jeg selv.
Hvis meer jeg kunde give,
Jeg unde Dig det vel.

Da sligt blev spurgt om Land,
Det vakte megen Glæde.
Og efter den Tid han
Den troe Eckart mon hedde.

En gammel Landmands Røst, som sang dette Qvad, lød hen over Klipperne; den troe Eckart sad mismodig paa Skrænten af Bjerget og græd høit. Hans yngste Søn stod ved hans Side, og spurgte: Hvorfor græder Du saa høit, min Fader Eckart? Du er jo dog saa stor og stærk, højere og kraftfuldere end alle andre Mænd, hvem behøver Du at frygte for?

Imidlertid drog Hertugens Jagtselskab hjem. Burgund sad paa en prægtig, rigt smykket, Hest; den fyrstelige Hertugs Guld og Prydelse glimrede i Aftensolen, saa at den unge Conrad ej kunde see sig mæt paa det herlige Optog, ei prise det nok. Den troe Eckart reiste sig, og saae mørk derhen, og den unge Conrad sang, da han havde tabt Selskabet af Sigte:

Hvis Du vil
Spyd og Piil,
Hesten bold,
Sværd og Skjold
Føre.
Til Dit Værk
Du være stærk,

I Dit Blod
Mandigt Mod
Heel kraftig sig maae røre.

Den Gamle trykkede Sønnen til sit Bryst, og betragtede ført hans store lyseblaae Øine. Har Du, spurgte han ham, hørt hiin gode Mands Sang?

Jh! ja vist, sagde Sønnen, han har jo sjunget det høit nok, desuden er du jo den troe Eckart, saa det var mig en Glæde, at høre derpaa.

Den samme Hertug er nu min Fiende, sagde den gamle Fader, han holder min anden Søn fangen, og har allerede henrettet ham, dersom jeg ellers tør troe, hvad Folk i Landet sige.

Tag dit store Sværd, sagde Sønnen, og taal det ikke; alle maae de jo skjælve for dig, og alle Folk i hele Landet ville staae Dig bi, thi Du er Deres største Helt.

Nei, min Søn, sagde hiin, da var jeg hvad mine Fjender udgive mig for, jeg bør ei blive min Landsherre utroe, nei, jeg bør ikke bryde den Fred, jeg har lovet ham.

Men hvad forlanger han af os? spurgte Conrad utaalmodig.

Eckart satte sig ned igjen, og sagde: Min Søn, den hele Fortælling derom vilde blive for vidtløftig, og du vilde dog neppe forstaae den. Den Mægtige har bestandig sin største Fiende i sit eget Hjerte, ham frygter han Dag og Nat; saaledes mener nu Burgund, han har tiltroet mig for meget, og i mig opdraget en Slange ved sin Barm. De kalde mig i Landet den modigste Kjæmpe, og sige høit, at han skylder mig Land og Rige, jeg hedder den troe Eckart, og derfor vende Alle, som ere i Trængsel eller Nød, sig til mig, at jeg skal skaffe dem Hjelp; det kan han ikke lide. Derfor har han fattet Had til mig, og Enhver, som ønsker at gjælde noget hos ham, forøger hans Had til mig, saaledes har hans Hjerte omsider vendt sig fra mig.

Dernæst fortalte Helten Eckart ham med simple Ord, at Hertugen havde forviist ham fra sit Aasyn, og at de vare blevne ganske fremmede for hverandre, fordi hiin havde fattet Mistanke om, at han endog vilde fravige ham hans Her-

tugdom. Med Bedrøvelse vedblev han, hvorledes Hertugen havde taget hans Søn fangen, og stod ham selv, som en Forræder, efter Livet. Conrad sagde til sin Fader: Saa lad mig nu, min gamle Fader, gaae hen og tale med Hertugen, at han kan blive forstandig og dig gunstig; har han dræbt min Broder, saa er han en ond Mand, og Du skal straffe ham, dog det er ei mueligt, thi han kan ei saa slet glemme dine store Tjenester.

Kjender Du ikke, sagde Eckart, det gamle Ordsprog.

Behøver Hjelp en mægtig Mand,
Sin Ven Dig gjerne kalder han.
Men er først Noden overstaaet,
Er Venskabet og snart forgaaet.

Ja mit hele Liv er bortødslet til Unytte, Hvi gjorde han mig stor, for siden at styrte mig des dybere? Fyrsternes Venskab er som en dræbende Gift, man blot kan bruge imod Fiender, og hvormed Eieren omsider af Ubetænksomhed myrder sig selv.

Jeg vil hen til Hertugen, udraabte Conrad, jeg vil kalde tilbage i hans Sjel Alt, hvad Du har gjort, hvad Du har lidt for ham, og han vil være igjen den samme, som før.

Du har glemt, sagde Eckart, at man har udraabt os for Forrædere, lader os derfor flygte med hinanden til et fremmed Land, hvor vi maaskee tør finde en bedre Lykke.

I Din Alder, sagde Conrad, vil Du endnu vende Ryggen til dit kjære Hjem, nei, lad os hellere forsøge alt andet. Jeg vil gaae til Burgund, forsone og tilfredsstille ham, thi hvad kan han ville gjøre mig, om han end hader og frygter Dig.

Jeg slipper Dig nødig, sagde Eckart, thi min Sjel spaaer mig ikke noget Godt, og dog vilde jeg gjerne være forsonet med ham, thi han er min gamle Ven, og tillige redde Din Broder, som vansmægter i Fangenskab hos ham.

Solen kastede sine sidste milde Straaler paa den grønne Jord, og Eckardt satte sig eftertænksom ned, lænet til en Træstamme; han betragtede en lang Tid Conrad, og sagde derpaa: Dersom Du vil gaae min Søn, saa gaae nu,

forinden det bliver fuldkommen Nat; Vinduerne i den hertugelige Borg ere alt oplyste, langt borte hører jeg Trompettoner fra Festen, maaskee er hans Søns Gemalinde allerede ankommen, og hans Gemyt venligere imod os.

Ugjerne lod han Sønnen gaae, thi han stolede ikke mere paa sin Lykke, men den unge Conrad var desto modigere, det syntes ham en let Sag at omvende Hertugens Gemyt, da denne endnu for nyelig havde spøgt saa venlig med ham. Er det og vist, at Du kommer igjen, mit bedste Barn? klagede den Gamle, misser jeg Dig, saa er Ingen mere af min Stemme tilbage. Drengen trøstede ham, og smigrede Oldingen med Kjertegn, omsider skildtes de ad.

Conrad bankede paa Borgporten og blev indladt, den gamle Eckart blev udenfor allene i Natten. Ogsaa denne har jeg tabt, klagede han i Ensomheden, jeg faaer ei hans Aasyn mere at see. Imedens han saaledes jamrede, vaklede en Olding frem ved sin Stav, han vilde stige ned ad Klipperne, og det lod som om han ved ethvert Skridt befrygtede, at styrte i Afgrunden. Da Eckart bemærkede den Gamles Skrøbelighed

rakte han ham Haanden, for at han kunde stige sikkert ned. Hvor kommer I fra? spurgte Eckart ham.

Den Gamle satte sig ned og begyndte at græde, saaledes at de klare Taarer løbe ham ned over Kinderne. Eckart vilde trøste ham med sindige og fornuftige Ord, men den bekymrede Olding syntes ei at agte hans veelmente Taler, tvertimod kun desheftigere at overgive sig til sine Smerter. Hvilken Græmmelse, spurgte han endelig, kan da nedbøje Eder saa meget, at I ganske overvældes deraf?

Ak, mine Børn! klagede den Gamle. Da tænkde Eckart paa Conrad, Henrik og Didrik, og var selv ganske trøstesløs; ja, sagde han, naar Eders Børn ere døde, da er Eders Elendighed sandelig meget stor.

Værre end døde, svarede herpaa den Gamle med sin jamrende Stemme, thi de ere ei døde, men tabte for mig evig, O, give Gud, at de blot vare døde!

Helten forfærdedes over disse selsomme Ord, og bad Oldingen at opløse ham denne Gaade; hiin svarede: vi leve sandelig i en forun-

derlig Tid, som vel snart vil hidkalde den yderste Dag, thi de forskrækkeligste Tegn stode truende sammen mod Verden. Alt Uheld afkaster de gamle Kjæder, og streifer nu løs og frit omkring. Gudsfrygten slappes, doer hen, og finder intet Foreningspunkt mere, de onde Kræfter reise sig dristigen i deres Kroge, og høitideligholde deres Triumpf. O, min kjære Herre, vi ere blevne gamle, men endnu ei gamle nok for slige Underhistorier. Uden Tvivl har I seet Kometen, dette forunderlige Himmelslys, som skinner saa prophetisk herned, hele Verden spaaer Ondt, men Ingen tænker paa at begynde Forbedringen med sig selv, og saaledes afvende Straffen. Dette er endnu ei nok, men af Jorden selv fremkomme Underværker, og bryde hemmelighedsfuldt fra neden op, ligesom Lyset skinner skrækkeligen ned fra oven. Har I aldrig hørt om det Bierg, som Folk blot kalde Venus's Bjerg?

Nei, aldrig, sagde Eckart, saa vidt jeg og er kommen omkring.

Det undrer mig, sagde den Gamle, thi Sagen er nu omstunder ligesaa bekiendt, som den er sand. Diævlene have taget deres Tilflugt ind

i dette Bjerg, og søgt Frelse inde i Jordens øde Middelpunkt, dengang, da den hellige Kristendom styrtede den hedenske Afgudstieneste. Her skal nu, siger man, frem for Alle, Frue Venus holde sit Hof, og forsamle om sig alle hendes Helvedes Hærskarer af Verdens Lyster og forbudne Ønsker, saa at Bjerget og har lagt forbandet siden utænkelige Tider.

Paa hvilken Kant ligger Bjerget? spurgte Eckart.

Det er just Hemmeligheden, sagde Oldingen, det veed Ingen at sige, uden den, som allerede har overgivet sig til Satan, heller ei falder det nogen Uskyldig ind, at ville opsøge det. En høist forunderlig Spillemand er pludselig kommen frem der nede fra, ham har Helvede afsendt som sin Gesandt, han drager gjennem Verden, spiller og musiserer paa en Pibe, saa at Tonerne give Gienlyd rundt om i Egnen. Hvo som nu hører denne Klang, han henrives deraf med en aabenbar, men dog uforklarlig Magt, og drives fort, fort i Ørkenen, han seer ei den Vei, han gaaer, han vandrer og vandrer, uden at trættes, hans Kræfter tage til ligesom hans Hast, ingen Magt

kan standse ham; saaledes løber han rasende ind i Bjerget, og finder aldrig i Evighed Veien tilbage igjen. Denne Magt er nu given Helvede tilbage, og fra modsatte Retninger vandre de ulykkalige forblindede Pilgrimme hen der, hvor ingen Redning er at vente. Af mine to Sønner havde jeg allerede i lang Tid ingen Glæde oplevet mere, de vare ryggesløse og uden Sæder, de foragtede baade Forældre og Religion, nu har Klangen truffen og fattet dem, de ere borte, ude i den vide Verden, Jorden er dem for snever, og de søge Rum i Helvede.

Og hvad tænker I under disse Omstændigheder at gjøre, spurgte Eckart.

Med denne Krykke har jeg givet mig paa Veien, svarede den Gamle, for at gjennemvandre Verden, finde dem igjen, eller døe.

Ved disse Ord reiste han sig med megen Anstrængelse op, og ilede fort, saa hastig det var ham mueligt, ret som om han frygtede, at forsømme det, der var ham kjærest paa Jorden. Eckart fulgte ham med Øinene, beklagede hans unyttige Anstrængelse, og ansaae ham i sine Tanker for afsindig.

Det var bleven Nat, det blev Dag, og Konrad kom ikke tilbage, da vankede Eckart om mellem Bjergene, vendte sine længselfulde Øine mod Slottet, men saae ham ikke. Der kom et Tog fra Borgen af, da søgte han ei mere at skjule sig, men besteeg sin Hest, som græssede frit, og reed midt ind blandt Skaren, som drog munter og sorgløs hen over den flade Mark. Da han var iblandt dem, kjendte de ham, men Ingen vovede at lægge Haand paa ham, eller at sige ham et haardt Ord, tvertimod bleve de stumme af Ærbødighed, omringede ham med Forundring, og gik derpaa deres Vei. En af Svendene kaldte han tilbage, og spurgte ham: hvor er min Søn Conrad? O, spørg mig ikke, sagde Svenden, det vilde dog blot volde Eder Jammer og Veeklager. Og Didrik? raabte Faderen. Nævn ei deres Navne mere, sagde den gamle Svend, thi de ere borte, Hertugen var opbragt imod dem, og besluttede at straffe Eder i dem.

En heftig Forbittrelse opsteeg i Eckarts Gemyt, Smerte og Raserie gjorde, at han glemte sig selv. Han sporede med Magt sin Hest, og reed ind ad Borgporten. Alle traadde med skye

Ærefrygt af Veien for ham, og saaledes reed han frem for Palladset. Han svang sig af Hesten, og gik med vaklende Skridt op ad de store Trapper. Er jeg her, sagde han til sig selv, i den Mands Boelig, som ellers var min Ven? han vilde samle sine Tanker, men stedse vildere Skikkelser bevægede sig for hans Øine, og saaledes traad han ind i Fyrstens Gemak.

Hertugen af Burgund var sig ei selv mægtig, og forskrækkedes heftig, da han saae Eckart for sig. Er Du Hertugen af Burgund? tiltalte denne ham, hvorpaa Hertugen svarede med Ja. Og Du har ladet min Søn Didrik henrette? Hertugen sagde Ja. Og ogsaa min yngste Søn Conrad, raabte Eckart med Smerte, har ikke været Dig for god, ogsaa ham har Du ladet ombringe? Hvorpaa Hertugen atter svarede med Ja.

Her blev Eckart overmandet, og sagde med Taarer: O, svar mig ei saaledes Burgund, disse Taler kan jeg ej udholde, sig blot, at Du angrer det, og nu ønskede det ugjordt, da vil jeg søge at trøste mig, men saaledes er Du mit Hjerte imod overalt.

Hertugen sagde: bort fra mit Aasyn, troeløse Forræder, thi Du er min værste Fiende, jeg kan have paa Jorden.

Eckart sagde: Du har vel fordum kaldet mig Din Ven, men disse Tanker ere nu blevne Dig fremmede; aldrig har jeg gjordt Dig Noget imod, stedse har jeg æret og elsket Dig, som min Fyrste, og bevare mig Gud fra, at jeg nu, som jeg vel kunde, skulde lægge Haanden paa mit Sværd, for at skaffe mig Hevn. Nej, jeg vil selv forvise mig fra Dit Aasyn, og døe i Eensomheden.

Med disse Ord gik han bort, Burgunds Gemyt var rørt, men paa hans Raab kom Livdrabanterne med deres Lanser, omgave ham paa alle Sider, og vilde med Spydene drive Eckart ud af Gemakket.

Paa Hesten sig mon svinge
Eckart, den Helt, saa stor,
Han sagde: Her paa Jord
Mig Intet Fryd kan bringe.

Barnløs jeg stander her,
Og finder ingen Trøst.
I Fyrstens vrede Bryst
Min Død jo svoren er.

Han reed til vilden Skov,
Udøste lydt den Smerte,
Hvorfor hans ædle Hjerte
Var bleven nu et Rov.

For mig er Verden død,
Jeg maae mig Venner søge
Blandt Eege, vilde Bøge,
Og klage dem min Nød.

Jeg mine Børn har mist,
En rovbegjerlig Løve
Mig alle tre mon røve,
Det kjæreste tilsidst.

Da Eckart saadan klaged,
Han af sig selv ei veed;
Og rasende han reed,
Da Morgenen alt daged.

Da faldt i Løbet, vild,
Hans Hest, bestandig troe,
Han agter ei derpaa,
Ei Noget elske vil.

Han tager Rustning af,
Og kaster sig paa Jord,
Hans Hu til Døden staaer,
Hans Ønske er en Grav.

Ingen i Egnen vidste, hvor Eckart var bleven af, thi han havde forvildet sig ind i de øde Skove, og lod sig ikke see for noget Menneske. Hertugen frygtede for hans Sindelag, og for-

trød nu, at han havde ladet ham gaae uden at tage ham til Fange. Derfor drog han en Morgen ud med et stærkt Tog af Jægere og andet Følge, for at gjennemstreife Skovene, og opsøge Eckart, thi han meente, at først dennes Død gav ham fuldkommen Sikkerhed. Alle vare utrættelige og ufortrødne, men Solen var allerede gaaet ned, uden at de havde truffet noget Spor af Eckart.

En Storm brød frem, og store Skyer fløi susende hen over Skoven, Tordenen rullede, og Lyn foere ned i de høie Eege. Alle bleve betagne af en umaadelig Skræk, og adspredtes enkelte om imellem Buskene og paa Markerne. Hertugens Hest løb ind i det Tykke af Skoven, hans Svend var ei i Stand til at følge ham; Den ædle Hest styrtede ned, og Burgund kaldte i Uveiret forgjæves paa sine Tjenere, thi der var ingen, som kunde høre ham.

Som et vildt Dyr var Eckart vanket om, uden at vide af sig eller sin Ulykke, han havde glemt sig selv, og i følesløs Bedøvelse mættet sin Hunger med Urter og Rødder; Helten vilde nu have været ukjendelig for enhver af hans Ven-

ner, saaledes havde hans Fortvivlelses Dage forandret ham. Da Stormen brød frem, vaagnede han af sin Bedøvelse, han fandt sig igjen i sine Smerter og erkjendte sin Ulykke. Da opløftede han et lydeligt Jammerskrig for sine Børn, reev sine hvide Haar, og klagede i Stormens Bruse: hvorhen, hvorhen ere I komne, I Dele af mit Hjerte? Og hvorledes gaaer det, at jeg har tabt al Magt, og ei i det Mindste kan hævne Eders Død? Hvorfor holdt jeg da min Arm tilbage, og gav ei den Døden, som tildeelte mit Hjerte det meest dødeligste Stik? Ha, Du fortiener det, Afsindige, at Tyrannen forhaaner dig, fordi Din afmægtige Arm, Dit svage Hjerte ei arbeider mod Morderen! Nu, nu skulde han staae saaledes for mig! Forgjæves ønsker jeg nu Hævnen, da Øieblikket er forbi.

Saaledes brød Natten frem, og Eckart vandrede om i sin Jammer. Da hørte han langt borte, som en Stemme, der raabte om Hjelp. Han styrede sine Skridt hen imod Lyden, og traf endelig i Mørket paa en Mand, som, lænet til en Træestamme, bad ham veemodig om, at hjelpe ham paa den rette Vei igjen. Eckart rød-

dedes for Stemmen, thi den syntes ham bekjendt, snart fattede han sig, og kjendte, at den Forvildede var Hertugen af Burgund. Da løftede han sin Haand, og vilde fatte sit Sværd, for at hugge den Mand ned, som var hans Børns Morder; Raseriet kom over ham med nye Kræfter, og det var hans faste Villie, at give hiin det sidste Stød, da han pludselig holdt inde, erindrede sin Eed og sit givne Ord. Han tog sin Fiendes Haand, og førte ham hen mod den Egn, hvor han formodede Veien maatte gaae.

I Lundens øde Mørke
Den Hertug mat sank ned,
Da Helten bar med Styrke
Paa Skuldren ham afsted.

Han sagde: "megen Møie
Jeg, gode Mand, Dig gjør";
Hiin svarede: "man døie
Paa Jorden meget bør".

Dog skal, sagde Burgund,
Mit Ord Du glædes ved,
Saafremt jeg kommer sund
Først til et sikkert Sted.

Da Helten paa sin Kind
En Taare føler brænde;
Han sagde: ei mit Sind
Forlanger Løn at kjende.

De Plager blive flere,
Sagde Burgund i Nød,
Hvorhen vil Du mig bære,
Du er vel selve Død.

Det Navn jeg ikke bær,
Med Graad mon Eckart sige,
I Herrens Haand Du er,
Hans Lys til Dig nedstige!

Ak, vel er mig bevidst,
Hiin sagde, og fortrød,
At syndefuldt mit Bryst,
Thi skjælver jeg for Død.

Jeg Vennens Børn har givet,
Til Dødens grumme Rov.
Derfor han efter Livet
Mig staaer i denne Skov.

Jeg aldrig mere finde
Vist vil saa troe en Svend,
Han viste aldensinde
Sig ærlig som min Ven.

Hans Børn jeg dræbe bød,
Det han ei tilgi'e kan;
Jeg frygter i min Nød
At træffe denne Mand.

Jeg det tilfulde føler
Dybt inde i min Barm,
At i mit Blod han kjøler
Tilvisse da sin Harm.

Da hørtes Eckart sige:
At Byrden er saa svar,
Jeg indseer nu først lige,
Da saa Du syndet har.

At Manden Du vil finde,
Derfor jeg indestaaer,
Men troe mig dennesinde,
Han krummer Dig ei Haar.

Saaledes gik de frem under Samtale, da der i Skoven mødte dem en anden Mandsskikkelse, det var Wolfram, Hertugens Svend, som allerede i lang Tid havde søgt om sin Herre.

Den mørke Nat laae endnu over dem, og ingen Stjerne blinkede frem imellem de sorte Skyer. Hertugen følede sig svagere, og ønskede, at naae et Herberg, hvori han kunde sove Natten, derhos skjelvede han, for at støde paa Eckart, der stod som et Spøgelse for hans Sjel. Han troede ikke at opleve Morgenen, og foer sammen, hver Gang Vinden atter rørte sig i de høie Træer, naar Stormen kom op nede fra Bjergkløfterne, og gik hen over deres Hoveder. Wolfram, raabte Hertugen i sin Angest, stig op i denne Gran, og see Dig om, om Du ei kan opdage noget Lys, et Huus, eller en Hytte, hvor vi kunne vende os hen.

Svenden klattrede med Livsfare op i det høie Grantræe; Stormen kastede det fra een Side til anden, og bøiede undertiden Toppen næsten ned mod Jorden, saa at Svenden gyngede deroppe som et Egern. Omsider naaede han op i Toppen, og raabte: der nede i Dalen seer jeg Skinnet af et Lys, der maae vi vende os hen! Han steeg strax ned, og viste dem Veien, og nogen Tid efter saae alle det glædelige Skin, hvorover Hertugen begyndte atter at finde sig vel.

Eckart blev hele Tiden taus og mørk, han talte ei et Ord, men hængte ved sine indre Tanker. Da de kom til Hytten, bankede de paa, og en gammel Kone aabnede Døren; saasnart de traadde ind, satte den stærke Eckart Hertugen ned af Skuldrene, denne kastede sig strax paa Knæ, og takkede Gud i en brændende Bøn for sin Redning. Eckart satte sig ned i en mørk Krog, og fandt der den Olding sovende, som for nogen Tid siden havde fortalt ham sin store Ulykke med sine Sønner, hvilke han gik at opsøge.

Da Hertugen var færdig med sin Bøn, sagde han: Mit Hjerte er i denne Nat blevet forunderlig rørt, og Guds Godhed saavelsom hans Almagt have endnu aldrig viist sig mit forhærdede Hjerte saa nær; mit Gemyt siger mig tillige, at jeg snart døer, og jeg ønsker Intet saa meget, som at Gud i Forveien maae tilgive mig mine mange og svare Syndee. Men førend mit Endeligt vil jeg dog, saa vidt jeg kan, belønne Eder, som have ført mig herhen. Dig, min Svend, skiænker jeg de tvende Slotte, som ligge her paa de nærmeste Bjerge, dog skal Du i

Fremtiden til Erindring om denne gruelige Nat kalde Dig Granridderen, og hvo, vedblev han, er Du, Mand, som har leiret Dig hist i Krogen? kom frem, at jeg ogsaa kan belønne Dig for Din Møie og Kjærlighed.

Fra Jorden Eckart reiste sig,
Til Lyset monne han fremtræde,
I Adfærd var han sørgmodig,
Hans Aasyn fremmed reent for Glæde.

Burgund da fattes Kraft og Mod,
Til Mandens Øie at udholde,
I Aarerne blev stivt hans Blod,
I Afmagt blev hans Lemmer kolde.

Thi styrter han da og igjen
Paa Jorden mat og kraftløs hen;
Han skriger høit: O, store Gud!
At see Dig holder jeg ei ud.

Hvor skal for Dig min Tilflugt være,
Du maatte mig af Skoven bære,
Og Du, hvis Sønner, jeg har dræbt,
Du har paa Skuldrene mig slæbt.

Saa talede Burgund med Smerte,
Og med et bristefærdigt Hjerte,
Han synker hen til Eckarts Bryst,
Og er sig ikke selv bevidst.

Da hvidsked til ham Eckarts Stemme:
Den Uret vil jeg gjerne glemme,
At ei hos Nogen Tvivl skal boe,
Om at jeg stedse var dig troe.

Saaledes gik Natten hen. Den næste Morgen kom der andre Tjenere, som fandt den syge Hertug. De lagde ham paa Muulæsler, og førte ham tilbage til hans Slot. Eckart maatte

et komme fra hans Side, ofte tog han hans Haand, trykkede den til sit Bryst, og saae paa ham med et bønligt Blik. Eckart omarmede ham da, og talte nogen kjerlighedsfulde Ord, med hvilke Fyrsten beroeligede sig. Han samlede alle sine Raad om sig, og sagde dem, at han satte Eckart, den troe Mand, til sine Sønners Formynder, fordi denne havde viist sig, som den ædleste. Saaledes døde han.

Siden antog Eckart sig Regjeringen med al Flid, og hver Mand i Landet maatte beundre hans høie mandige Mod. Det varede ikke længe; saa udbredede sig i alle Egne det forunderlige Rygte om Spillemanden, som var kommen fra Venusbjerget, drog hele Landet igjennem, og ved sine Toner førte Menneskene bort, som forsvandt uden at man kunde finde Spor af dem igjen. Mange troede Rygtet, Andre ikke, og Eckart tænkte igjen paa den ulykkelige Olding.

Jeg har antaget Eder til mine Sønner, sagde han til de umyndige Ynglinger, da han engang befandt sig med dem paa Bjerget foran Slottet, Eders Lykke er nu min Efterslægt, i Eders Glæde vil jeg leve efter min Død. De

leirede dem paa Skrænten, hvorfra de kunde see vidt ud over det skjønne Land, og Eckart undertrykte Erindringen om sine Børn, thi det forekom, ham, som de skrede ned fra Bjergene af, i det han fra det Fjerne fornam en yndig Klang.

Er det ei, som Drømme
Fra det Grønne strømme
Ned i Bølgegange,
Ret som Dødes Sange.

Hans Ord saa lyde til de Unge,
Langt borte Trylletoner runge,
Men da de ret derover naae,
Hos Ynglingerne mon opstaae
En ond og mægtig Aand,
Som drager til det Fjerne dem med stærke Baand.

Vi vil ud i Marken, ud til de Fielde,
Os Kilder og Skove kalde med Vælde,
Forborgne Stemmer lade sig føre,
For til det jordiske Paradiis os at føre.

Den Spillemand i fremmed Dragt
Sig for de vilde Børn la'er see,
Høit svulme da de Toners Magt',
Meer mildt da synes Solen lee.

Meer skiønt de Blomster gløde,
Nedsunken er en Aftenrøde,
Og Straaler mellem Græsset svæve,
De blaae og gyldne sagte bæve.

Forsvunden er nu som en Skygge,
Hvad Sindet før til Jord mon binde,
Paa Jorden vil nu Ingen bygge,
De Verden i en Blomst troe finde.
De Klippetoppe voldsomt bæve,
Fra Dalene sig Lovsang hæve.
Den Toneklang Alle til sig drager,
De vælge Glæden til deres Ledsager,
Og Menneskets Sjel de Glimt henrive.
Til Afsind reent de den overgive.

Eckart nu vandre maae,
Og undrer selv sig her,
Han hør de Toner slaae,
Og spør sig, hvad det er.

Nye synes Verdens Pryd,
De Farver mere røde,
Han veed ei Grund til Fryd,
Men føler sig dog gløde.

Dog pludseligen gruer
Den Helt saa inderlig,
Da blot han om sig skuer,
Han Mand og føler sig.

De Børn, som bør ham lyde,
Han da alt rase seer,
Sig Helved Priis de byde,
Og kan ei tvinges meer.

De Lyden blindt hen følger,
Hans Røst ei bliver hørt,
De rase ret som Bølger
I Havet, vildt oprørt.

Hvor skal nu Redning findes,
Ham kalde, Pligt og Ord,
Hans eget Syn forblindes,
Sig selv han ei forstaaer,

Da han sin Vens Dødsstund
I Hu kalder tilbage,
Med brustent Blik Burgund
Han sidste Suk hør drage.

Sit Sind saa væbner han,
Hans Skjold den Tanke er,
Da kom den Spillemand
I Trængselen ham nær.

Imod hans Hoved svinge
Han monne høit sit Sværd,
Men hører Tonen klinge,
Ham Kraften røvet er.

Ud styrte fra de Bierge
Gestalter underlig',
En blandet Flok af Dværge
Da rædsomt, nærmer sig.

De Sønner, som i Fængsel,
Blandt Skærmen er' fortabt',
Forgjæves er hans Længsel,
Hans Arm har ingen Kraft.

Og forbi Borge tager
Den vilde Sværm sit Strøg,
Fra Øst til Vesten-drager
Med Jubel den og Støi,

Eckart med dem forene
Sig maae, ham tvinger Magt,
Han Helvede maae tiene,
Hans Sjel i Baand er lagt.

De nærme sig de Bjerge,
Hvorfra de Toner gaae,
Og strax paa Stand de Dværge
Tilhobe stille staae.

Det Fjeld sprang fra hverandre,
Man broget Vrimmel seer.
Man Skikkelser seer vandre
I underfulde Skjer.

Da griber han til Sværdet,
Saa trofast udi Sind,
Og hugger uforfærdet
Blandt alle Skarer ind.

De Børn befriet ere,
Og flye ud af den Dal;
Men Fiender nye formere
Bestandig Eckarts Qval.

De Dværge synke hen,
Men fatte atter Mod,
Der komme nye igjen,
Hver tørster efter Blod.

Da Helten i det Fjerne
De Børn i Tryghed seer,
Han sagde: nu jeg gjerne
Mit Liv vil lade her.

Mens Solens Straaler gløde
Tilbage fra hans Sværd,
De Dværge synke døde
I Hobe for hans Færd.

Knap Piet mere naaer
De Børn, som flygted' væk.
Da føler sine Saar,
Da dør den Helt, saa kjæk.

Saaledes han sin Stund
Fandt, kjæmpende som Løve,
Hans Troeskab mod Burgund
I Døden selv stod Prøve.

Da Helten nu var død,
Den Ældste steeg paa Trone,
Hans Ord taknemlig lød:
Eckart har denne Krone

Tilkjæmpet sig med Saar,
Og med sit bedste Blod;
Saa længe Hjertet slaaer,
Jeg mindes skal hans Mod.

Snart hele Landet over
Det Sagn man høre maae
At hver en Mand, som vover,
Til Venus's Bjerg at gaae,

Ham der tilvisse møder
Den troe Eckartes Aand,
Som der tilbage nøder
Enhver med troefast Haand.

Der efter Dødens Stund
Endnu han Vagt maae holde.
Thi priser Hvermands Mund
Eckart, den troe og bolde.